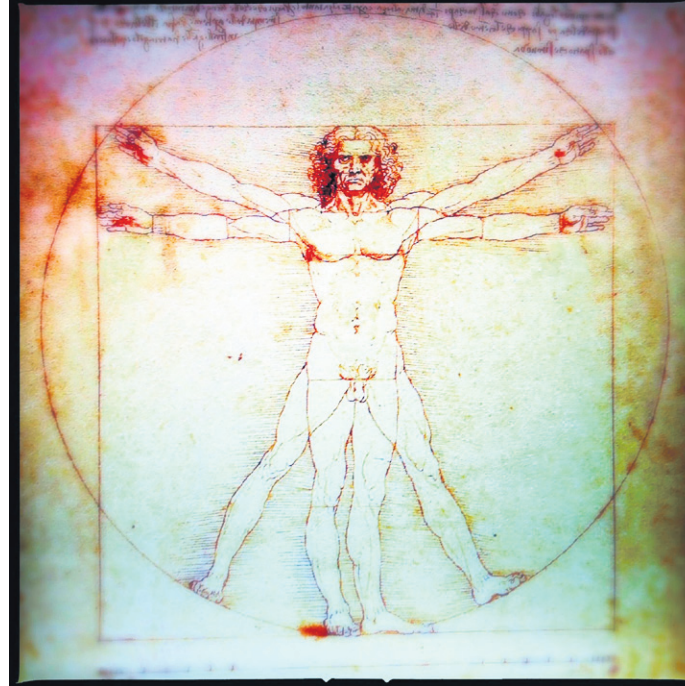

Uit de Euritmie praktijk... ...van Johannes Treuren

Hoe beoordeel je of iets echt waar is, of dat iets niet deugt, of op zijn minst discutabel is? Een lastige vraag! Immanuel Kant, Duitse filosoof (18e eeuw), zegt dat we de werkelijkheid nooit echt kunnen kennen en wezenlijk begrijpen. Het 'Ding an sich', zoals hij dat noemt, blijft ons vreemd: we kunnen het van allerlei kanten bekijken en bestuderen maar tot het wezenlijke hebben we geen toegang. Kunnen we dan niets van de wereld begrijpen? Toch wel, zegt Kant, maar dan enkel de fysieke verschijnselen die we in wiskundige wetmatigheden en functies proberen te vatten. Dat is volgens hem het enige waarop je kunt bouwen. Al het andere deugt niet.

Deze opvatting vormt nog steeds de basis van het huidige wetenschappelijk denken waarbij aan objectiviteit erg veel waarde wordt gehecht. Maar een kanttekening moet worden gemaakt: Kant zegt dat we geen ware uitspraken kunnen doen over de werkelijkheid waarin wij leven. Maar is die bewering niet in tegenspraak met zichzelf? Kant meent dat je je nergens absoluut over kunt uitspreken. Met die bewering doet hij zelf een absolute uitspraak! In het perspectief van het huidige wetenschappelijk denken gaat het over de vraag wát een werkelijk wetenschappelijke houding is. Gaat het over het op voorhand terugbrengen van de complexe werkelijkheid tot gegevens die je kunt tellen, meten of wegen? Of gaat het over een onbevanging, open waarneming, waarna een kritische analyse volgt?

Als euritmie-therapeut werk ik op een manier die zich niet zomaar laat vangen in wetenschappelijke begrippen. Ik neem waar: wordt een beweging vooral vanuit de benen aangezet of vanuit zijn armen. Zit de spanning van de spieren in de ledematen of juist in romp, schouders en nek. Dit geeft mij essentiële informatie over hoe de persoon en wat de dynamiek van de klachten is. Het kunnen waarnemen hoe die complexe factoren bij elk mens weer op een andere wijze samenwerken vormt mijn 'medische blik'. Ontwikkeld door jarenlange ervaring en intensieve studie van de bewegingen van patiënten. Het leren zien van de samenhang tussen alle complexe deelfactoren laat zich niet eenvoudig meten door objectiverende wetenschap. Want daarbij worden criteria geïsoleerd van hun context bestudeerd en de onderlinge samenhang wordt als niet relevant beschouwd. Maar juist die onderlinge samenhang is doorslaggevend voor het kunnen begrijpen van de problematiek van de patiënt. Dat het

klinisch, geïsoleerd bestuderen van criteria geen waarborg is voor effectief medisch handelen laat ik zien met het volgende voorbeeld:

Een meisje van 9 jaar oud heeft vanaf haar geboorte last van jeukend eczeem. In de wieg droeg ze beschermende handschoentjes tegen het krabben. Al vanaf de wieg kreeg ze daarvoor hormoonzalf voorgeschreven. Die zalf verzachtte enigszins, maar nam de klacht niet weg: de jeuk bleef, ze sliep onrustig en was constant aan het bewegen en veel aan het krabben. Daardoor zaten haar ledematen voortdurend onder de wondjes en bloederige korsten.

De hormoonzalf gaf dus wel enige verlichting, maar bleek geen werkelijke remedie voor het probleem. Dit geldt eigenlijk voor alle serieuze eczeempatiënten: hormoonzalf remt de ontsteking, maar doet niet werkelijk iets aan de kwaal. Daarnaast is het een geneesmiddel dat niet zonder risico's

is. Vooral bij langdurig gebruik kan de huid blijvend dunner worden en kan er sprake zijn van botontkalking. Bij kinderen kan de groei geremd worden. Desondanks is hormoonzalf een 'evidence based' geneesmiddel, omdat door klinisch onderzoek is aangetoond dat de zalf ontstekingen terug dringt.

Toen ik het meisje leerde kennen en bewegingsoefeningen met haar deed viel me op dat haar weerbaarheid niet groot was. Ze kon in de beweging moeilijk 'ruimte innemen', en laten zien wat haar grenzen waren. Haar moeder herkende dit. Op school was het moeilijk voor haar om zich te verweren tegen plaaggedrag van klasgenoten, daar had ze geen antwoord op. We zijn toen oefeningen gaan doen die haar uitdaagden om haar weerbaarheid te versterken. Daar moest voor worden geoefend, niet alleen tijdens de wekelijkse sessies, maar ook thuis. Dat was even wennen maar gelukkig kreeg ze er steeds meer lol in.

Haar ouders merkten geleidelijk aan (de behandeling bestond uit 12 sessies) dat hun dochter steeds rustiger sliep en bijna niet meer krabde. Dit hadden ze nog nooit eerder op die manier meegemaakt! Het eczeem was na de behandeling nog niet helemaal weg, maar de verschijnselen bleken bijna verdwenen. Daarnaast merkte ze dat hun dochter zich beter kon afsluiten voor indrukken en dat ze haar huid kon beleven als een begrenzing waar binnen ze zich geborgen kon voelen. Kortom: een kind dat gelukkig was in en met haar lichaam!

Tot de volgende keer!

Johannes Treuren, euritmist
Therapeuticum de Rozenhof
Paulus Potterstraat 12-C
7204 CV Zutphen
Tel. 0575 776057
www.euritmie therapiederozenhof.nl

Vergoeding door zorgverzekeraars